

K. M. Klausen: Den højtærede Minister udtalte ligesom adskillige andre Talere, at Forslaget er kommet for sent frem. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Forslaget allerede kom frem i Finansudvalget i Fjor Vinter; men det gik i Fjor ligesom i Aar, at man drukkede Sagen i lutter Velvillie. Straks efter Finanslovens anden Behandling havde vi i Finansudvalget en Forhandling med Undervisningsministeren og Justitsministeren blandt andet om et Spørgsmaal, der ligeledes findes omtalt i Bilaget, nemlig om at skaffe Plads til vore aandssvage Børn. Hvem der har set den samlede Liste, som findes i Bilagene angaaende dette Spørgsmål om de aandssvage Børn, vil vide, at der er flere Hundrede aandssvage Børn, som afvises paa Grund af Pladsmangel; der er aandssvage Børn, som har ventet i 7—8 Aar paa at faa Plads paa en Anstalt. Jeg omtalte dette Spørgsmaal om de aandssvage Børn i Forbindelse med den sørgelige Mangel paa Plads paa vore Straffeanstalter. Vi skrev da til Ministeriet og udbad os Listen over, hvor mange der staar og venter det ene og det andet Sted. Sagen har saaledes været omtalt længe, før den kom frem her, og var, som sagt, allerede fremme ved Finanslovens Behandling i Fjor, men bragte ikke noget Resultat.

Nu afviser man Forslaget, men ikke af reelle Grunde. Det er det mærkelige ved denne Sag, at fra alle Sider er man villig til at udtale sig om den paa den bedste Maade, men naar denne Velvillie skal give sig Udtryk i Handling, saa vil man ikke være med, saa kan man ikke stemme for den. Der kan kun fremføres rent formelle Grunde mod, at Sagen ordnes paa Finansloven, hvor den meget godt kan ordnes. Ministeren maatte dernæst da fastsætte de nærmere Regler, hvorefter de Kommuner, der ønskede det og androg derom, kunde opnaa Statens Støtte. Jeg vil antage, at i saa Tilfælde vilde Ministeren for det første have at vide noget om den Virksomhedsplan, som Kommunerne vilde gaa frem efter, endvidere om de Lokaler, som skulde anvendes — de maatte jo godkendes af Sundhedsautoriteterne —, og at Ministeriet vilde skaffe sig Underretning om, hvilke Kræfter man havde til Raadighed til at gennemføre Sagen. Jeg synes ikke, der er nogen Risiko for, at Statens Penge vil blive daarlig anvendt, naar Ministeren har Ret til, inden han tilstaar Ydelsen af disse Bevillinger, at skaffe sig fuld Garanti for, at Forvaltningen af disse Midler sker paa forsvarlig Maade.

Der kunde naturligvis godt fremsættes et Lovforslag om Sagen; men vi ved, hvordan det saa vilde gaa. Naar det kom frem, vilde det blive mødt med almindelig Velvillie fra alle Partier ved Sagens første Behandling; det vilde blive henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer, og saa vilde vi ikke se mere til den Sag i Aar; saa kunde Børnene nøjes med den Velvillie, der blev ofret og ødslet paa dem ved første Behandling, og saa kom vi ikke videre. Men selv om Forslaget virkelig blev vedtaget i dette høje Ting, ved vi nok, hvordan det vilde gaa i det overvejende og regulerende — eller hvad det nu kaldes — høje Landsting. Vi vilde ikke se noget til Sagen igen; den vilde trække ud i Aarevis, det har vi mange Eksempler paa. Her er derimod en Vej, ad hvilken man kan gennemføre en Ordning af Sagen: Finansloven er en Lov, der har Kræfter til at drage adskillige Spørgsmaal med sig.

Det er, som det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) udtalte: Denne Sag kan ikke vente med at blive gennemført. Den bør gennemføres, og det skal gøres for alle de Børns Skyld, det her drejer sig om. Det er Menneskeskæbner, det her drejer sig om; det er ikke blot Børnene, det gælder, men ogsaa de Hjem, hvorfra de udgaar. Jeg vil derfor endnu en Gang lægge ærede Medlemmer paa Sinde: Lad os sprænge Partirammerne her og gøre det for Børnenes Skyld.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem (K. M. Klausen), som talte for det Mindretal, der har stillet Ændringsforslaget under Nr. 426, sagde i sit første Foredrag angaaende Forslaget, at han maatte indrømme, at det forelaa i den Henseende ganske uoplyst, at man intet kunde sige om, hvad Udgiften vilde blive; derom kunde han intet spaa. Dette synes jeg dog er en meget væsentlig Indrømmelse fra det ærede Medlems Side. At Sagen er stor og vigtig, kan der ikke være Tvivl om; men det vilde dog ikke have ringe Betydning, om man havde noget Begreb om ogsaa, hvad Udgiften vilde blive, og det har man ikke. Jeg vil gøre opmærksom paa, at der i dette Ændringsforslag staar: „anslaet . . . 250 000 Kr.“. Jeg for min Del som Finansminister vilde stille mig anderledes til Sagen, hvis der i Stedet for „anslaet“ stod „indtil 250 000 Kr.“, hvis det altsaa var saaledes, at man vilde gøre et Forsøg paa, om der fra Kommunernes Side vilde blive gjort noget i den Retning, som det ærede